

Människan har förlorat förmågan att förutse och förekomma. Hon kommer till slut att förgöra vår jord.

Albert Schweitzer

FALLET IRIS FARCZADY: ETT OLÖST MYSTERIUM

Av Cornelius Tabori

ARKIVET FÖR UFO-FORSKNING

Box 5046

S-151 05 SÖDERTÄLJE 5

Sweden

INNEHÅLL:

Cornelius Tabori:

Fallet Iris Farczady 1

Claude Thorlin:

Människa eller vålnad? 4

Are Waerland:

Ur Omvändelsen till livet .. 6

Aage Slomann:

Edgar Cayce 8

O, Liv! ... 11

Två oförglömliga nätter 12

Brev från Tage Eriksson 15

Nya böcker 16

NYANAPONIKA THERA:

Ditt liv kommer att bli rikare på glädje genom att du delar andras lycka som vore den din egen. Har du aldrig sett hur i lyckans stunder människornas anletsdrag förändras och lyser upp av glädje? Har du aldrig märkt hur glädjen väcker människorna till ädla strävanden och gärningar, som överträffar deras normala möjligheter? Fyllde inte sådana erfarenheter ditt hjärta med jublande sällhet? Det står i vår makt att öka sådana erfarenheter av medglädje genom att lyckliggöra andra, genom att skänka dem glädje och vederkvickelse.

Ur De Fyra Upphöjda Tillstånden,
en buddistisk skrift.

Från *My Occult Diary*, Living Books, New York, 1966.

30 APRIL, 1935.

Detta tycks vara min ockulta vecka eller månad. Först Lajos Pap, sedan den peruanske tjänstemannen som led under incas förbannelse — och nu Iris Farczady. Jag tror att hennes historia är den besynnerligaste av alla tre.

För ungefär en vecka sedan fick jag höra en del om Iris. Det lät alltför tokigt för att man alls skulle bry sig om det. A.B. berättade för mig att det i en villa i Hivösvölgy, en förort till Budapest, bodde en sjuttonårig flicka, dotter i en god medelklassfamilj; för två år sedan förvandlades hon plötsligt, enligt hennes egen uppgift, vilken godtagits av hennes familj, till en spansk kvinna. A.B. hade inte varit på platsen, men jag tänkte att det kunde vara värt att få adressen och göra den långa spårvagnsresan dit.

Flickan heter Iris Farczady. Hennes fader, kemiingenjören Geroe Farczady, som är unitarian, kommer från Transylvanien och är av rent ungersk härstamning; hennes moder är dotter till en hög ämbetsman i Wien. Fru Farczadys fader var adjutant åt ärkehertig Fredrik; hon har gått i skola i Paris, i hederslegionens internatskola för unga damer.

Familjen Farczady bor på en liten tyst gata som heter Lepke; de har en trevlig, välbyggd villa. Jag reste dit i går eftermiddag. När jag ringde på dörrklockan, öppnades dörren av René Farczady, den yngre dottern. Hon är femton år gammal. Hon blev inte förvånad när jag talade om vilket ärende jag hade. Hon ropade på sin moder. Denna såg ut

att vara en betydande kvinna; hon bar håret ganska kort.

"Ni söker Iris?" frågade hon. "Iris är död. Hon lämnade oss i augusti 1933. Var finns hon? Endast Gud vet. Iris har försvunnit. Hon som bor hos oss, heter Lucia — en kvinna från Madrid."

Jag såg på henne. Hon var så lugn, så saklig. Jag kände mig litet kall. Men hon log.

"Nej, jag är inte spiritualist! Inte heller är jag tokig. Se på mig! Jag berömmar mig av att vara en uppläst, välbalanserad kvinna. Jag försöker leva ett civiliserat liv — men jag tycks ha blivit utvald för en speciell erfarenhet. Iris var en av de bästa eleverna vid flickskolan i Sopron (en gammal barockstad nära österrikisk-ungerska gränsen). Alla sa att hon hade en lysande framtid. Ja, hon var ett geni, utomordentligt duktig i matematik och språk. Hon talade och skrev tyska och franska som en infödd. Men hon var ofta inte kry på grund av klen hälsa. Den natten det hände, kände hon sig sjuk. Jag la henne i säng och satt hos henne. Plötsligt lät hon höra en djup, lång suck. Mitt hjärta hoppade över ett slag. På något sätt kände jag att min älskade, duktiga dotter hade ... dött. Jag lutade mig över henne ... men jag kunde känna att hon andades. Jag rörde vid hennes bröst; jag hörde hjärtats slag. Jag kände mig lättad och bannade mig själv för min dumhet. Naturligtvis levde Iris, tänkte jag. Men jag hade fel. Iris var död. Hennes kropp blev kvar hos oss, men anden var försvunnen. Detta upptäckte vi först följande morgon."

"Hur då?" frågade jag för att ge fru Farczady tillfälle att hämta andan. Hon talade med väldig fart, och

jag kände att hon behövde ta igen sig litet.

"Den person som vi betraktar som vår Iris, vaknade upp från en djup sömn. Med detsamma började hon skrika på ett främmande språk, hoppade upp ur sängen och ville rusa iväg från huset. Vi talade till henne, men hon förstod oss inte. Vi höll fast henne, och hon blev förskräckt. Hon fortsatte att skrika och gråta. Så upptäckte vi att hon talade spanska. Ingen i vår familj kunde det språket; vi förstod henne inte. Vi uppfattade endast några få ord — hon upprepade ideligen Madrid och någon som hette Pedro. Och hon snyftade och grät. Senare blev förstås allting klart för oss. Men kanske det vore bättre att ni talade med Lucia... hon kan berätta allt för er."

Dörren öppnades och en ung flicka kom leende in i rummet. Hon räckte fram sin hand, log och hälsade mig på spanska. Jag förstod inte vad hon sa; jag uppfattade endast orden "senora", när hon vände sig till fru Farczady. Det var så hon tilltalade sin moder...

SÖKAREN

Nr 7 — 1968 — Argång 5

Adress: Box 3063, 103 61 Stockholm 3
Red o ansv utg: Sven Magnusson
Postgirokonton 70 60 47
Tel. 08/69 60 27

PRENUMERATIONSPRISER 1968

Helår (10 nr) ..... 24: —
Halvår 12: 50

Arg. 1964—1966 är slut.

Från årg. 1967 finns nr. 4—8 kvar. Pris 10: —.

I Norge och Danmark kan prenumeration ske med svensk postanvisning, varvid priset blir detsamma som i Sverige.

I Finland kan inbetalning göras till Akademiska Bokhandeln, Postfack 10128, Helsingfors 10, postgiro 5333. Helår kostar då mk 22,—; halvår mk 12,—.

Annonsspriser:

Helsida 185: —, halvsida 110: —, kvartsida 65: —, småannonser 4: — per cm.

Copyright resp. förf.

Tryckt hos
LJUSDALS TIDNINGS TRYCKERI AB
Ljusdal 1968

"Bli inte förvånad", sa fru Farczady till mig. "Hon är inte min dotter; hon bara bor hos oss, därför att hon valde att komma hit. Det är därför hon kallar mig senora."

När hon vaknade den där tragiska morgonen, talade Iris Farczady endast spanska. Hon hade glömt ungerskan tillsammans med sin tyska och franska. Inte en enda familjemedlem kunde tala med henne — herr och fru Farczady, deras söner, René... ingen av dem förstod ett enda ord av hidalgos tungomål. Den stora och framstående slakten Farczady hörde naturligtvis talas om den märkliga händelsen. De var häpna och förfärade. För att kunna tala med den "spanska kvinnan" började de lära henne tyska. Hon lärde sig tyska på några månader, och så fick de höra hennes historia för första gången.

Iris Farczady talade tyska med mig; tyska med en stark brytning. Jag hade ingen möjlighet att avgöra om detta var spansk, latinsk accent. När jag kallade henne Iris, protesterade hon. Hon sa att hon hette Lucia, inte Iris. Jag gav henne min penna och bad henne skriva sitt namn. Jag har sett Iris Farczadys skrivböcker: hennes handstil hade varit intelligent och välformad. Nu hade den blivit primitiv och nästan barnslig:

Lucia Altavero de Salvia

Hon frågade mig, på tyska, om jag någonsin hade varit i Madrid.

"Jag är en madrilen", förklarade hon för mig. "Den där eftermiddagen i augusti kände jag mig mycket dålig. Min man, Pedro Salvio, var borta och arbetade. Han är daglönare i Madrid. Jag var hans fru. Jag gifte mig med honom när jag var sjutton år gammal, och jag dog i augusti 1933, vid fyrtio års ålder, av tuberkulos. Jag var född den 2 maj, 1894, i Madrid. Vi hade en liten lägenhet i ett hyreshus vid Calloescura nr. 7. Jag blev tvingad att gifta mig med Pedro, när jag var ung flicka; jag älskade honom inte, men vi spanska flickor har inget val. Det är föräldrarna som bestämmer! Men vi blev... ja, vana vid varandra. Jag födde honom ett barn varje år — i allt fjorton stycken. Den siste, stackars parvel, var född krympling. Han hade benröta. Jag tyckte fruktansvärt synd om barnen, när jag skulle dö..."

Iris Farczady hade leende börjat sin berättelse. Hennes leende var charmerande och naturligt; det var inget patologiskt eller förryckt över det. Nu tog hon plötsligt fram en liten vit näsduk och brast i gråt — för att hennes barn hade mist sin mor. Fru Farczady sa mig på ungerska att detta är ett ämne som inte får beröras; jag skulle inte ställa några frågor om barnen.

Småningom lugnade sig den unga flickan och började tala om sin religiösa tro; vilken from katolik hon hade varit. Hon kände till varenda kyrka i Madrid; hon berättade för mig om altartavlorna, beskrev sitt hårda proletära liv. Hennes ögon lyste när hon sa att hon hade varit förälskad i den mest berömda matadoren i Madrid. Hon var sexton år när denne matador, efter sin seger, hade skurit av tjurens öron och kastat dem i hennes knä. För en spansk flicka var detta, sa hon, den största tänkbara hyllning och ära — större än om hon hade valts till skönhetsdrottning.

Hon såg forskande och med undran på mig, när jag vände mig till fru Farczady och bad henne säga mig uppriktigt om det var sant att hennes dotter Iris inte hade kunnat någon spanska alls.

"Men, kära ni", svarade fru Farczady, "ni måste förstå att hon inte är min dotter, att hon inte är Iris. Hon är Lucia, en spansk kvinna. Iris kunde inte ett enda ord spanska, och i vår familj talade vi aldrig om något som hade samband med Spanien. Men nu talar hon alltid om Spanien. Ni måste inse att Iris är död — att den person som ni talar med, är Lucia från Madrid."

"Men hennes kropp, ansikte, händer", sa jag, "är Iris Farczadys..."

"Ja", avbröt fru Farczady. "Min älskade Iris kropp har blivit kvar hos oss — men Lucias själ har flyttat in i den. Men vi som kände Iris, ser att hennes kropp förändras mer och mer för varje månad. Lucia har ett helt annat temperament också. Min lilla Iris var en sorgsen, allvarlig, melankolisk flicka; hon var mycket konstnärlig och tankfull. Hon var en av de bästa eleverna vid

Universums yttersta verklighet är för närvarande helt utanför vetenskapens räckvidd och kan vara — och är förmodligen — för alltid oåtkomlig för mänsklig fattningsförmåga.

Sir James Jeans

St. Margaretskolan i Buda; hon var toppelev i sin klass vid Sopronlycéet — men alltid sorgen och stillsam. Lucia å andra sidan är full av liv och glädje. De som känner till spanska kvinnor, har sagt mig att hon är en karakteristisk spansk senora.

Min lilla Iris kunde aldrig skratta så här, hon hade inte dessa gester; min lilla Iris dansade aldrig dessa passionerade danser, sjöng aldrig de spanska folksånger som Lucia dansar och sjunger för oss nästan varje dag. Och jag, hennes mor, som kände min älskling bäst, ser alldeles klart att Lucias ansikte håller på att bli helt olikt hennes..."

Jag vände mig till "Lucia" och frågade henne på tyska:

"Är detta sant?"

"Allt vad senora säger, är sant", svarade hon. "När jag tittade i spegeln första gången sedan jag kommit hit, fick jag en chock. Vad hade hänt mig? Jag har blivit en så ung flicka! Och var var mina svarta ögon, mitt tjocka, svarta hår som föll ned till höfterna? Sen tyckte jag förstas att det var mycket trevligt att jag i mitt nya liv hade blivit en så vacker, ung flicka..."

Herr Farzady och hans två pojkar i skolåldern var inte hemma. Vi satt fyra runt bordet i matsalen. Jag vände mig till den yngre flickan René.

"Säg mig, René, är hon din syster Iris eller är hon det inte?"

"Nej, hon är inte Iris", svarade René Farczady. Hon såg mig i ögonen; hennes blick var klar, obesvärerad. "Hon är Lucia. Jag älskar henne inte som min syster utan som en vän. Hon kom till oss och jag började undervisa henne, hjälpa henne. Jag lärde henne skriva — hon var fullständigt analfabet, stackars älskling. Mamma och jag lärde henne tyska. Nej, jag älskar henne som om hon vore min köttsliga syster, för hon är så älsklig. Och jag har lärt mig så mycket av henne om Madrid och livet i Spanien. I början var hon ganska reserverad. Allt skrämde henne. I flera månader vågade vi inte ta henne med ut på gatan för hon ville ge sig iväg — för att komma tillbaka hem. Nu har hon blivit van vid oss och tycker mycket om oss. Hon kan bara inte glömma sitt tidigare liv, vad hon då gjorde. Varje dag börjar hon tidigt på morgonen att göra rent i huset, diska, tvätta, skura golvet..."

Jag frågade fru Farczady och René:

"Och vad anser herr Farczady om allt detta?"

"Han är... ganska reserverad gentemot Lucia", svarade fru Farczady. "Han är en tystlåten, litet melankolisk man. Han har gett sig iväg till arbetet i eftermiddag... han kommer inte tillbaka förrän efter lunch i morgon. Han säger att han inte vet något om allt det här.

Min äldre son är också skeptisk; men den yngre har blivit vän med Lucia. Pojkarna kallar henne inte Iris utan baby eller lilla baby. Lucia är förtjust i dem. Det är intressant också att när vi bodde i stan och Lucia träffade sina forna klasskamrater vid St. Margaretskolan, kände hon inte igen någon av dem. Alla flickorna känner henne som Iris Farczady, men Lucia kom inte ihåg någonting. Inte heller kände hon igen sina lärare. Och hur förvånad var hon inte, när hon såg spårvagnarna i Budapest! De var så olika dem i Madrid... Hon försökte göra en teckning för att visa oss skillnaderna..."

Den ungerske, cisterciensiske professorn dr. Tibor Huempfnér, vilken har bott många år i den heliga staden, återvände i oktober från Rom till Budapest. Familjen Farczady tog med sig Lucia till Conrad Lechners hem. Denne är arkitekt och biträdande professor vid Budapest Technology och släkt med Farczadys. Den cisterciensiske prästen är förresten också en avlägsen släkting. Fader Huempfnér blev chockerad och häpen när han fick höra historien. Flickan talade spanska med honom och höll en formlig föreläsning om Madrids kyrkor. Hon beskrev i detalj kyrkobyggnaderna och deras utsmyckningar. Professor Huempfnér hade varit i Madrid. På en bjudning föreställdes flickan för en spansk lärarinna, som bodde i Budapest. Hon blev förvånad över flickans perfekta Madriddialekt.

Vi fortsatte vårt samtal. "Lucia" talade om för mig hur bittert och hårt hennes liv i Madrid hade varit, hur mycket hon måste arbeta och lida. Nu började hon trivas i sina nya förhållanden; hon älskade våren i Buda, blommorna, träden, och hon tyckte att Budapest var en förtjusande stad. Hon skrev ned på ett papper:

Ahora yo habito en Budapest, es una muy hermosa ciudad

Hon bodde nu i Budapest, stod

Se på varje levande varelse som på dig själv, och gör ingen illa!
Mahavir

det, och det var en mycket vacker stad.

Fru Farczady sa:

"Vårt största problem är — vad skall vi göra med Lucia? Iris är död. Men kan vi få en dödsattest? Och vi borde besöka den spanske ambasadören för att få ett uppehållstillstånd för Lucia — för hon är utländsk undersåte. Hur kan vi skaffa henne en födelseattest?"

Jag kunde inte ge henne några råd i dessa ting; men jag bad flickan att hon skulle sjunga för mig sina favoritsånger från sitt "andra liv". Hon behövde inte övertalas.

"O palomita mia..." började hon och sjöng sedan ett halvdussin av de sånger som hon sa att hon hade lärt sig som barn.

Farczadys talade om att hon hade börjat förstå litet ungerska på allra sista tiden. Men när hon sa några ungerska ord till mig, hade hon en stark och egendomlig accent — det lät mycket fänigt.

Fru Farczady förklarade ännu en gång att Iris var död men att hennes kropp förblivit vid liv; att den spanska kvinnan Lucias själ hade flyttat in i kroppen. Det var ett mirakel, en enastående händelse, sa fru Farczady och René. Hennes själ hade lämnat henne och en främmande själ kommit i stället. "Iris" — eller "Lucia" om ni vill — sa än en gång till mig att hon var lycklig över att ha fått en så vacker människas kropp; ty hon hade varit en utarbetad, medelålders kvinna och nu hade hon återfötts till ny ungdom...

Samma kväll besökte jag herr Geroe Farczady, som har en befattning vid ungerska mjölk- och mjölkproduktkompaniets centrum vid Endre Thekgatan 4. Han visade sig vara litet luggliten och strängt syselsatt. Han är fyrtiofyra; jag förmodade honom med viss svårighet att ge mig några fakta.

"Jag gifte mig strax före kriget, den 20 juni, 1914. Jag inkallades på den tiden det var partiell mobilisering, så att jag lämnade min fru, sedan vi hade varit gifta endast några dagar. Jag var två år i frontlinjen; därefter blev jag frisläppt och sändes till ungerska kemiska institutet, där jag till nyligen har arbetat som chefskemist."

(Forts. på sid. 14)

MÄNNISKA ELLER VÅLNAD?

En fastighet intill Gunnarskäl säteri, belägen i Hällby kommun utanför Eskilstuna, var på sensommaren och hösten 1967 föremål för en mycket livlig uppmärksamhet.

Man talade om ett nattligt "spöke" eller en "skugga", som spred skräck på platsen. Trots uppbåd av polis och jägare, som bildade bevakningskedjor, lyckades man aldrig fånga den mystiska varelsen. Försök med specialtränade polishundar gav inget resultat. — Står vi här inför en parapsykologisk gåta?

Claude Thorlin i Eskilstuna besökte platsen och redogör här för händelserna.

SPÖKHUSET

Vi följer den slingrande grusvägen som leder till det gamla säteriet. Min gode vän Sten Warghusen sitter vid ratten. Han känner trakten väl och hittar lätt den rätta vägen. Vårt mål är "spöket", som det kallas i tidningarna. — Det är litet svårt att tänka på spöken, denna vackra sensommardag...

Bakom ett backkrön dyker det plötsligt upp framför oss — ett lågt och långsträckt gammalt hus av typ tjänstebostad. Det är alltså det omtalade "spöket". Vi känner en lätt spänning... Allt verkar dock för tillfället lugnt och fridfullt. Det enda levande vi kan se är några kaniner, som från sin bur i närheten ointresserat betraktar oss. Inga tecken vittnar om vad som utspelar sig här i nattens timmar.

*

Plötsligt öppnas en dörr, och en av husets hyresgäster träder ut på förstuvisten. Vi framför vårt ärend och blir vänligt ombedda att stiga in.

— Detta är förskräckligt! säger familjens unga fru och tillägger: Jag har gått ner tre kilo i vikt på några veckor, och jag börjar bli ett nervvrak. Min make sover endast ett par timmar av dygnet, och vi blir nog tvungna att söka oss härifrån. — Situationen är utomordentligt allvarlig, konstaterar maken, som just stiger innanför dörren.

Vi slår oss ner i kökssoffan, och jag ber dem berätta om dessa märkliga händelser, som upprört hela bygden och gett eko i tidningspresen.

*

— Vi har endast bott här i två månader, säger makarna (som öns-

kar vara anonyma) och praktiskt taget varje natt har det "spökat" här på gården.

"Spökerierna" består av knackningar och bultningar på dörrar, väggar och fönster. Ibland åtföljs dessa fenomen av hemska vrålanden och skrik, som sliter hårt på nerverna. Vid några tillfällen har makarna skymtat en diffus "skugga" som antagit gestalten av en högre mansperson.

— Det går inte att komma åt honom, förklarar mannen i familjen.

— En gång rusade jag ut på gårdsplanen och frågade vem han var och vad han ville. Jag fick endast höra några kraftiga smällar till svar, samtidigt som den mystiska gestalten "försvann" på ett oförklarligt sätt. Vid ett annat tillfälle försökte jag fotografera fridstöraren, men misslyckades.

RÄDD POLISHUND

Sedan en tid tillbaka är polisen inkopplad på fallet. En natt, när man bevakade huset, sågs den mystiska skuggan uppenbara sig på gårdsplanen. Polismännen, som med hjälp av små radiosändare stod i förbindelse med varandra, beordrade att hunden skulle släppas loss. Efter en kort stund kom den specialtränade polishunden tillbaka, gnällande och med svansen mellan benen!!! Av "skuggan" syntes inte ett spår.

— Vi tror inte på spöken, förklarar makarna — men ibland kan man dock undra...

När denna mystiska varelse manifesterar sig, kan man samtidigt höra konstiga, knäppande läten, uppger vår sagesman. — En gång fanns

Vi flyttar! säger man i spöket

Fortsatta Hällbyspökerier

"Skuggan" gäckade jägarna!

Svar spökpsykos i Hällby

sommargäster flyr bygden

Hällbyspökerierna:

"Skuggan" gjorde visit också i natt!

Klappjakt på gäckande skuggan i natt

Oron blir allt större vid Gunnarskäl

Nattligt spöke

sprider skräck

i Hällbysäteri

Polis bevakar

Några rubriker ur tidningen Folket.

"skuggan" på plats och rumsterade om, trots att tre polisbilar med sammanlagt sju polismän och två tränade polishundar befann sig i husets omedelbara närhet.

JAKTSÄLLSKAP GÄCKAS

För att äntligen gripa denna "gäckande skugga" hade de berörda hyresgästerna avtalat med ortens jaktsällskap och övrigt folk från bygden att skärpa bevakningen och sluta en kompakt ring kring huset. — Så fort något misstänkt hördes eller visade sig, skulle hyresgästerna ge signal till vaktstyrkan. — Plötsligt hördes "skuggan" härja på fönster och väggar. Vaktstyrkan fick signal och började i god ordning avancera i riktning mot huset. Nu skulle han gripas, det fanns inte en chans att undkomma! — Men alla ansträngningar var förgäves — "skuggan" var försvunnen, som uppslukad av jorden.

Efter denna händelse kan man utan överdrift tala om en verklig "spökpsykos" som grep omkring sig hos befolkningen i trakten. Kvinnor och barn vågade ej vistas ensamma hemma om kvällarna, och sommargästerna flyr tillbaka till stan. Luften surrar av rykten och teorier om hur spökerierna har uppkommit samt hur de kan fortsätta natt efter natt utan att fridstöraren gripes. Oron är synnerligen påtaglig.

DIMMIGT ANSIKTE

Fredagen den 25 augusti 1967 strax före midnatt slog "skuggan" till igen. Som vanligt börjar det med hårda knackningar på fönster

och dörrar, som tycks vara den gäckande varelsens signatur. Hyresgästerna tog omedelbart upp förföljandet av den mörka gestalten, som skymtade utanför fönstret. Vid ett tillfälle var en av förföljarna så nära som mindre än en armlängds avstånd från "skuggan" men kunde ej gripa honom.

— Han försvann bara... jag hann inte få någon uppfattning av hans utseende... ansiktet verkade på något vis dimmigt, säger förföljaren och tillägger: Det verkar hopplöst att infånga honom!

"FLYTER" FRAM

Trots att man skyndsamt ordnade med skallgångskedja, lyckades den mystiska skuggan även denna gång undkomma sina förföljare. Man delade upp terrängen i olika sektioner och genomsökte varje tänkbar plats med största noggrannhet. Men alla ansträngningar var förgäves.

När man till slut uppgett hoppet att finna honom, fick jaktdeltagarna till sin oerhörda häpnad se den efterspanade stå på vägen några tiotal meter därifrån och intresserad betrakta sina förföljares fruktlösa ansträngningar. Så med ens är han åter borta.

— Det ser ut att vara omöjligt att infånga honom, säger en i sällskapet och tillägger: — Han liksom "flyter" fram, och kommer man nära honom, så försvinner han som en dimfigur.

BREV FRÅN DANMARK

Tisdagen den 21 november 1967 erhöll tidningen FOLKET i Eskilstuna ett brev från familjen Niels Olesen, Stövring, Jylland, som tidigare bott i "spöket". Vi citerar här valda delar ur ifrågavarande brev, som det återgivits i nämnda tidning:

SKUGGA I BARNKAMMAREN

Den danska familjen bodde i Spöket under tiden 1956—62. Fru Olesen berättar:

— En kväll när jag varit inne hos barnen och sagt godnatt, skrek den näst äldsta flickan så hemskt att jag sprang in i barnkammaren. Hon satt upp i sängen och såg alldeles vild ut. Hon berättade för mig att då jag gått ut i köket, kom en svart skugga fram mot hennes säng. Skuggan kom från dörren, och flickan trodde först att det var jag som ville skoja med henne i mörkret. Hon hade sagt: — Låt bli mamma, larva dig inte, tänd ljuset! Men skuggan kom närmare

och lutade sig över henne. Hon blev rädd och drog täcket över huvudet, men efter en stund kunde hon inte låta bli att titta. Då var skuggan på väg till de andra sängarna. Skuggan lutade sig först över den äldste pojken som låg underst i en etagesäng, sedan över den äldsta flickan. Det var då den yngre flickan skrek. Att märka är, att ingen av barnen sov, men bara den näst äldsta flickan såg skuggan!

UPPLÖST I DIMMA

Fru Olesen berättar vidare:

— En annan gång var de två stora flickorna uppe hos ladugårdsförmannen och tittade på TV. Då dom var på väg hem, såg de båda en gestalt stå bakom den elstolpe, som står mellan de två röda stugorna uppe vid gården. Den näst äldsta flickan blev rädd och ville gå tillbaka, men den stora flickan var inte

rädd. Hon gick fram mot gestalten. Denna liksom svävade in mellan träden. Flickan följde efter fram till några snår och buskar. Där försvann gestalten som i en dimma... (slut på citat).

*

Det skall verkligen bli intressant att se om man någonsin kommer att lösa gåtan med den mystiska spökmannen i Gunnarskäl. Av vad som framkommit är det mycket som tyder på att vi här har att göra med något som inte hör detta jordiska till. Snarare verkar det som om man här står inför ett paranormalt fenomen av stort format — kanske en stackars jordbunden ande, med stark anknytning till den aktuella gården. Här vore det säkert mera på sin plats med ett spiritualistiskt medium i stället för poliser och jägare.

Text och bilder: Claude Thorlin

Det s. k. spöket vid Gunnarskäl säteri i Hällby kommun, Sörmland.

Om sin övernormala förmåga berättar Olle Jönsson, den berömde varbergsingenjören, i **BAKOM RIGAN TILL DET OKÄNDA**, pris 5:75. Utgivningsår 1953.

LIVET I ANDEVÄRLDEN, kr. 11:—, av Frederick C. Sculthorp, handlar om astral projektion; författaren har upplevt att han befunnit sig utanför sin fysiska kropp och besökt andra platser på jorden och även andevärlden.

Astrid Gilmark skriver om sina erfarenheter av andevärlden i **JAG VET**, 14: 75, och **JAG SER**, 14: 75. Nybloms förlag, Uppsala, 1965 resp. 1967.

I **DEN GATFULLA VÄGEN** berättar Jan Fridegård hur han blivit övertygad om att tala med sin avlidne fader genom medium och om seans med fritt svävande trumpet hos Ernst Broberg m. m. Förläggare är Zindermans och priset 18:50.

SÖKARENS BOKHANDEL

Box 3063, 103 61 Stockholm 3. Tel. 08/69 60 27. (Oms och porto tillkommer.)

1 Kap. av ARE WAERLANDS storverk OMVÄNDELSEN TILL LIVET

Säkerligen ha många av oss upplevat någon gång, hur det känns, när själen darrar som en fiolsträng, kroppen vibrerar som en resonansbotten på ett överkänsligt instrument och man samtidigt ser syner och förnimmar suset av mäktiga vingslag? Försvunnen är samtidens oro, larm, split och kiv. Man ser långt in i framtiden... ser in i nya riken och nya världar... tiden står stilla... känslan av något övermäktigt och stort griper en... det känns, som stode man invid oändliga kraftkällor... man lyftes, bäres av osynliga makter... det stormar och jublar inom en...

Det man då upplever är skapandets härlighet... framtidens tillblivelse i nuet... människan som en del av det stora livet... som en ton i dess underbara melodi... som medverkande i den stora, aldrig ändande skapelseprocess, som heter LIVET.

Sedan människan såg dagen, ha vi haft en massa olika religioner på denna jord — med prästerskap och riter, dogmer och kyrkor. Till en början nöjde man sig med hålör, grottor och underjordiska rum. Där sådana ej funnos byggde man med egna händer murar med tak ovan och golv inunder, för att avgränsa sin tro även i synlig måtto från den omgivande verkligheten och utestänga solen, stjärnorna, vindarna, fågelsången och all markens ljuvlighet, med dofterna från jord och gräs, blommor och träd, seglande skyar och spelande ljusreflexer. Därinne, bakom färgade glas, i en unken luft, vid skenet av vaxljus, mellan kalla, fuktiga murar, har människan sökt förlåtelsen för sina synder och sin själs frälsning.

Förlåtelsen för sina synder — mot vad?

Sin själs frälsning — från vad?

Hittills har det hetat: ... "från synderna mot sin nästa" ... "från synderna mot Gud" ... "från brotten mot budord och stadgar", vilka gjort människan till fånge i hennes egen tränga värld, på samma sätt som murarna begränsat hennes tempel.

Hur sant sade ej Nietzsche, då han utropade sitt "Menschliches, allzumenschliches!"... då han sade "Oanad och oupptäckt är ännu Män-

niskan"... och då han ville slå ned de begränsande murarna och slita sönder de fängslande banden för att väcka människan till medvetande om sina plikter som medskapare och medansvarig i världsalltets stora, alltomfattande utvecklingsplan.

Människan har sökt samla prosluter och omvända sig till många religioner. Men ännu har hon ej kommit så långt i sin utveckling, att hon funnit att alla dessa omvändelser blott varit förberedelser till den sista och slutligaste omvändelsen till den omedelbaraste och närmast liggande av alla religioner... den religion, som omfattar alla de andra... till —

LIVETS EGEN RELIGION!

För att fatta den religionen, måste människan först fatta sig själv.

Vad är människan? — En "mikrokosm", en liten värld för sig, som till sin byggnad och sammansättning är en avbild i miniatyr av den stora värld eller "makrokosm", varav hon är en ofrånkomlig del...

Människan hör således hemma i alla världar. — På samma sätt som världsalltet är hon kropp, själ och ande.

Världsalltets "kropp" ha vi tätt in på oss i den mark, vår fot berör, i sanden, gruset, vattnet, luften, berget, ljuset, värmen, solen, månen, stjärnorna.

Världsalltets kropp fatta vi med våra sinnen, men dess själ finna vi ej, förrän vi funnit vår egen själ. Och dess ande följer sig för oss till den stund, vi upptäcka anden i vårt eget väsen och vår egen tillvaro.

För en varelse, som såge på oss så, som materialisten ser på världsalltet, skulle även vi te oss som endast "kropp" — i likhet med stenar, sand, grus, luft, vatten, värme och ljus. Först med upptäckten av vårt eget inre liv med dess ursprung, kommer upptäckten av det liv, som besjälar världsalltet, och av det andeliv, som är alltings yttersta upphov och grund.

Vägen till förståelsen av naturen går därför genom människan själv. När hon upptäckt sin egen själ, finner hon även själsliv hos allt levande: hos växten vid sin fot, hos blom-

man, hos frukten, hos trädet. Och när hon funnit, att hon är ande, finner hon även andeliv i naturen och upptäcker slutligen, att allt innerst är ande.

Vad är Livet? — **Ett enda stort sammanhang... ett enda stort levande helt.**

Vad är målet för människans liv på jorden? — Att fatta och förstå detta stora, levande sammanhang och inordna sig som en medveten, medverkande, medskapande del i det samma.

Vad är lycka? — Att leva i en så fullkomlig harmoni med detta sammanhang som möjligt.

Vad är synd? — Att bryta mot detta sammanhang.

Vad är hälsa? — Inbegreppet av det hela.

Finns det något underbarare och mera betydelsefullt ord än "hälsa"?

Dess rot är ordet "hel" i betydelsen av "hel", "full", "fullkomlig", "harmonisk", "fulländad".

"Hälsa" betyder därför helhet och fullhet — att vara en fullkomlig del av den stora livsharmonien.

Att finna denna stora livsharmoni och att ingå i denna som en oskiljaktig del av densamma är alla religioners och allt religiöst livs yttersta mål.

Att "helbräddagöra" är därför att infoga människan som en del av denna helhet.

Hälsningsorden "hell", "heil" och gudomsordet "helig" ha samma ursprung och inrymma detsamma.

Det största och underbaraste av allt i livet är därför att vara "en hel människa".

Dessa ord gömma allt, säga allt. De bilda nyckelorden till den religion, som skall komma... till Livets egen alltomfattande religion, som skall göra människan "hel", så att hon genom den skall finna sin kroppsliga och själslig hälsa, sin lycka och sin frälsning.

Den religionen har inga tempel med murar, tak och dörrar och känner ingen avskildhet och inga dogmer och inga riter — andra än livets egna lagar. Den kräver av människan, att varje hennes tanke, ord och gärning skall vara "religiös", d.v.s. inpassas

(Forts. på sid. 10)

VARIA

TEFAT I TV

Den 13 maj hade TV ett program om "flygande tefat". Bengt Feldreich hade gjort det. Han visade ambition att vara objektiv men verkade ha ytliga kunskaper i ämnet. En mera sakkunnig person hade kunnat ge en helt annan och riktigare bild av fenomenet oidentifierade flygande föremål.

"Tefatsrevyn är en av dom mera kända internationella tidskrifter som vänder sig till en ofta entusiastisk och föga kritisk läsekrets", uttalade Feldreich. Det senare omdömet om Flying Saucer Review bör inte vinna tilltro. FSR är den förnämsta specialtidskriften på engelska; det finns på detta världsspråk inte något annat forum för en betydande diskussion. Den debatt som där förs, står på en efter förhållandena hög nivå; en lång rad av de främsta UFO-skribenterna har medverkat där, även tefatsmotståndaren professor Donald Menzel. Dr. Jacques Vallée har i sin fina UFO-bok "Anatomy of a Phenomenon" uttalat sin uppskattning av FSR.

*

Folk som är dåligt informerade, klandrar ofta UFO-intresserade för en okritisk attityd, därför att dessa läser olika sorters litteratur i ämnet och ofta även tror någonting. Det är öppenhet, idérikedom och en kritisk analyseringsförmåga i förening som behövs inom ufologin — men kravet på kritik gäller även, ja kanske i synnerhet, alla negativa uttalanden som görs av myndigheters talesmän, tidningsskribenter och i saken okunniga vetenskapsmän. Åtskilliga personer uppträder som om deras egna, dåligt underbyggda påståenden inte skulle behöva underkastas någon kritisk granskning. Men om man studerar vad de säger, skall man finna att deras fördomfullhet och bristande självkritik är betydande.

I alla händelser går studiet och forskningen vidare — och nog är det spännande, det här med "flygande tefat"!

*

I tidskriften NY TEKNIK, Svenska ingenjörssamfundets och Teknologföreningens organ, har i nr 16 civilingenjör Johan Martin-Löf skrivit en artikel om flygande tefat. Vi läser bl. a.: "Man kan hoppas att den

senaste tidens utveckling skall leda till att UFO-frågan anses värd ett allvarligt studium, och att den besvärande glorien av science fiction och humbug skall blekna. — Svårigheterna att få någon rättsida på det hela skall dock inte underskattas."

Artikeln ger en oinformerad läsare en del goda upplysningar och är hållen i en saklig ton utan eftergifter för lösligt tänkande.

RYSKA INKARNERAD I NORGE?

En 18-årig studerande från Stavanger, Ingeborg Ekkersen, blev för något år sedan allvarligt skadad i en bilolycka. Under lång tid låg hon medvetlös, och man befarade att hon aldrig skulle återhämta sig. Ingeborg återfick medvetandet och hälsan. Men var det Ingeborg?

När Ingeborg äntligen kom till medvetande, kände hon inte igen någon i familjen och förstod inte ett ord norska. En finländska som bodde i samma kvarter, kände igen språket som flickan talade. Det var ryska. Ingeborg kände emellertid inte till ryska språket och har aldrig varit i Ryssland.

Det var genom en tolk som Ingeborg underrättade sin familj att hennes namn var Nina Tashowitz, att hon bodde i St. Petersburg (Leninograd) och att hon var född den 17 mars 1897.

Läkarna hade sin förklaring till hands. Ingeborgs hjärna hade skadats och den stackars flickan hade blivit en aning tokig. De kunde inte förklara hur en person som inte kan ryska, helt plötsligt kunde tala språket, men de föredrog tydligen att tro att flickan i själva verket kunde ryska innan olyckan hände.

Kanske hade det hela stannat därvid, om inte pressen fått nys om saken. En reporter antydde att Ingeborg inte alls var tokig utan att det kunde röra sig om ett fall av reinkarnation.

Vare sig han verkligen trodde detta eller ej, så tog han saken så pass allvarligt att han reste till Leninograd för att granska kyrkböckerna. Han blev själv förvånad, då han upptäckte att Nina Tashowitz verkligen hade blivit född där på den av Ingeborg angivna dagen. Än mera,

han lyckades spåra upp två ännu levande systrar, av vilka den ena ägde ett fotografi av Nina vid 18 års ålder. Nina hade dött i lunginflammation år 1916. Då Ingeborg fick se fotot, utbrast hon: "Det är jag! Var fick ni det ifrån?"

(Uppgifterna är hämtade från tidskriften Galax, som Malmö Interplanetariska Sällskap gav ut 1963—1964. — Har någon av våra läsare hört vidare om fallet Ingeborg Ekkersen?)

VÄXTER REAGERAR PÅ KÄRLEK

I Psychic News berättas i korthet om forskarexperiment med att ge växter kärlek. Uppgifterna kommer från veckotidningen Tit-Bits. Dr. Rex Stanford, medlem av professor Rhines forskargrupp i Durham, har gjort försök där en glasvägg skilde två växter åt; försöken upprepades flera gånger och visade att en växt som ömt vårdas av någon, "är fullständigt medveten om den kärlek den blir föremål för, och reagerar därpå precis som en hund eller en katt gör på kärlek från människor", sa dr. Stanford. Han fäste elektroder (wire electrodes) vid bladen på en av de större växterna, och de ledades till en polygrafmaskin ("lögn-detektor") vilken stod i rummet intill. När maskinen kopplades på, syntes efter 15 minuter en jämn linje på diagrammet. Dr. Stanford bad nu en assistent ge växten en vårdares hela kärlek. Den grafiska linjen blev nu ojämn och full av toppar!

"Detta är de vågor eller signaler som växten avger som svar på din kärlek", sa forskaren. "Växten... vet att den är föremål för omsorg och intresse och ger uttryck för sitt välbehag."

Den växt som inte hade fått denna kärlek, växte sakta.

Det omtalas att liknande experiment har gjorts vid kanadensiska universitet, Manitoba och McGill. Här gav man en del frön vatten som hade getts en koncentrerad andlig kraft. Dessa blev till större växter än de andra.

*

Sällskapet för parapsykologisk forskning, Stockholm, ger fr. o. m. i år ut ett litet stencilerat medlemsblad, SPF-information. Förfrågningar ang. sällskapets verksamhet kan ställas till tandläkare Richard Lorentz, Norrtullsgatan 51, Stockholm Va.

LÄKARMEDIET EDGAR CAYCE

Av Aage Slomann

Edgar Cayce, som föddes den 18 mars 1877 i Hopkinsville, Kentucky, USA, är utan tvivel ett av detta århundrades mest anmärkningsvärda "medier". I djup trans kunde han diagnostisera sjukdomar och anvisa metoder för deras botande, trots att han hade slutat skolan i 16-årsåldern och vid normalt medvetande inte visste något om anatomi eller läkekonst. Hans extrasensoriska (utom sinnliga) egenskaper visade sig också på annat sätt. Efter att i många år ha botat sjuka, upptäcktes det att han också hade prekognitiv förmåga (kunde riktigt ange framtida händelser) och att hans klärvoajans inte endast gällde folks sjukdomar. I **Edgar Cayce, the Sleeping Prophet** diskuterar författaren Jess Stearn i fyra kapitel Cayces profetior angående politiska händelser och naturkatastrofer. Dessa förutsägelser är dock ofta alltför vaga för att göra intryck, och jag skall därför i det följande uteslutande berätta om hans "läkargärning". Även hans religiösa transförkunnelser och hans så kallade "life-readings" (levnadsutläggningar) lämnar jag obeaktade.

Att kalla Cayce "medium" är ur den synpunkten missvisande att han inte var spiritist. I trans sa han "vi" om den eller dem som, till synes, talade genom honom. Om hans trans och paranormala (icke-normala) förmåga hade utvecklats i en spiritistisk krets, skulle väl hans "hjälpare" ha uppträtt som avlidna läkare och kanske också namngett sig.

Cayce hade som liten blivit fascinerad av Gamla testamentets berättelser, och då han som tioåring föräddes en bibel, beslöt han sig för att läsa igenom denna minst en gång om året. Han tänkte också på att bli präst, och det blev hans högsta önskan att kunna hjälpa sjuka och lidande. En söndag efter kyrktid hade han en syn av en ängel som sa att denna önskan skulle bli uppfylld.

I skolan träffades han en gång av en baseball i ryggraden. Han märkte inte så mycket, men hans uppträdande ändrade sig fullständigt. Han började väsnas, och på vägen hem ropade han högt och rullade sig

i smutsen. Då hans far fick honom i säng, föll han i djup sömn. Plötsligt började han, sovande, att tala: "Jag fick en chock, när jag träffades av en baseball... För att bota mig skall ni göra i ordning ett grötomslag och lägga det under nacken på mig." Han räknade upp de speciella örter som därvid skulle användas. Föräldrarna följde hans anvisningar, och nästa morgon var han fullständigt frisk.

1899 förlovade han sig med dottern till en arkitekt, Gertrude Evans, som liksom han själv var mycket religiös. Hon ansåg att han borde viga sitt liv åt att hjälpa de sjuka, men han blev nu så upptagen av att tjäna pengar för att få råd att gifta sig, att hans vackra, kärleksfulla planer trängdes i bakgrunden. En dag förlorade han rösten så att han endast kunde tala med en hes viskning. Gertrude uppfattade detta som ett straff och en varning. — Läkare och hypnotisörer sökte utan framgång bota honom. En dag bad en osteopat, Al C. Layne, att få göra ett försök. Sedan han hade hypnotiserat Cayce, försökte han att med verbal suggestion åstadkomma djupast möjliga hypnos och bad därefter Cayce att diagnostisera sjukdomen och föreslå behandling. Cayce, i trans, sa nu: "Ja, vi kan se kroppen. Sjukdomen består av partiell förlamning av stämbanden på grund av nervöveransträngning. För att avlägsna orsakerna till denna behöver man bara öka blodcirkulationen i det sjuka området under en kort tid." Layne gav nu denna suggestion, och man kunde se hur Cayces hals blev mycket röd av tillströmmande blod. Strax därefter sa Cayce: "Halsen är botad. Suggestera nu att blodcirkulationen blir normal!" När han vaknade ur hypnosen, kunde han tala som vanligt igen.

Layne tänkte sig nu möjligheten att Cayce också kunde diagnostisera andras sjukdomar och föreslog att han skulle försöka hjälpa Layne själv, som i många år hade varit sjuk och klen. Cayce erinrade sig nu sin barndoms syn och gick med på Laynes förslag. I trans beskrev han symtomen "bättre än jag

(Layne) själv kunde ha gjort det" och föreskrev diet och de mediciner som Layne skulle ta. Layne följde Cayces anvisningar, och en vecka senare kände han sig bättre än han gjort på många år.

Layne föreslog nu att de skulle samarbeta för att bota sjuka, och Gertrude var övertygad om att Gud hade utsett Edgar till detta; men han var betänksam, ty hur kunde han veta att hans omedvetna kunskaper kom från Gud och inte från djävulen? Därtill kom att Layne ju inte var läkare utan osteopat, och till på köpet efter en korrespondenskurs. Då han beslöt sig för att avslå Laynes förslag, förlorade han åter rösten! Med Layne som försöksledare fick han dock tillbaka den genom suggestioner såsom vid förra tillfället, och han insåg nu att det måste vara Guds vilja att han skulle hjälpa de sjuka. Han och Layne började så att samarbeta.

En av hans mest dramatiska succéer var botandet av en fem års flicka, Aime, dotter till skoldirektören i Hopkinsville, mr Dietrich. Tre år tidigare hade hon haft en allvarlig influensa, som hade angripit hjärnan så att hennes själsliga utveckling hade avstannat. De mest framstående specialister gav inget hopp om bättring. Fysiskt utvecklade hon sig normalt, men på senaste tiden hade hon börjat få kramp-anfall, som tilltog i styrka. Dietrich sökte nu hjälp hos Cayce. Föräldrarna och Aime var närvarande vid konsultationen, och fadern frågade om Cayce inte skulle undersöka barnet, men det var det inte tal om. — Faktiskt såg Cayce som regel inte alls patienterna utan fick endast, sedan han gått i trans, veta deras namn och adress. — Om Aime sa han: "Sjukdomen sitter i ryggraden. Ett par dagar innan hon fick influensa, snavade hon, när hon skulle stiga ur en vagn, och slog nedersta delen av ryggraden mot fotsteget på vagnen. Denna skada gav upphov till ett svagt ställe där influensabacillerna kunde få fäste och förorsaka både avstannandet av den mentala utvecklingen och krampanfallen..." Cayce gav nu anvisningar om hur ryggraden skul-

le "justeras" och sa att det kanske skulle krävas flera osteopatiska behandlingar, innan den helt rättades till. — Layne behandlade nu Aime, och följande morgon blev Cayce konsulterad i sitt transtillstånd om resultatet. Han sa att det ännu var något som måste rättas till i ryggraden och gav vidare instruktioner. Efter ytterligare två behandlingar var allt som det skulle. Fyra dagar senare tog Aime sin docka och kunde säga dess namn. Dagen därpå kunde hon säga mamma och pappa, och 3—4 månader därefter var hon frisk och kry och själsligt normal. I skolan inhämtade hon snabbt sina jämnåriga.

1904 kom en ung läkare, Wesley H. Ketchum, till Hopkinsville, och efter att i ett års tid ha assisterat en dr Young, öppnade han egen praktik. I slutet av 1905 berättade Dietrich för honom om hur Cayce hade botat hans dotter, men som man kunde vänta tog inte läkaren detta på allvar; det lät alltför fantasifullt. Ett år senare träffade han emellertid på ett till synes hopplöst sjukdomsfall. Det rörde sig om en collegestudent som hade svimmat efter en fotbollsmatch; då han återfick medvetandet, kunde han inte göra sig förstådd och var sinnesförvirrad. Föräldrarna vände sig till Ketchum, sedan de förgäves hade konsulterat åtskilliga specialister. Ketchum tog den unge mannen till en New York-specialist och därefter till en ledande neurolog i Cleveland. Båda ställde diagnosen dementia praecox, det som vi i dag kallar schizofreni. På hemvägen kom Ketchum att tänka på Cayce och det ledde till att han uppsökte honom i Bowling Green, 90—100 kilometer från Hopkinsville, där han vid den tiden hade en fotoateljé. En dr House tjänstgjorde som experimentledare. Då Cayce hade försatt sig i trans, sa dr House: "Ni har M:s kropp i Hopkinsville. Undersök honom, och tala om för oss vad ni kommer till för resultat!" Cayce diagnostiserade nu sjukdomen som syfilis, som hade angripit centrala nervsystemet, och anbefallde den då vanliga behandlingen med intagande av kaliumjodidlösning. Det skulle ges "till yttersta gränsen". Ketchum gav nu patienten detta medel tre gånger om dagen i ökande doser. Han började med tio droppar och ökade mängden undan för undan till över 60 droppar, vilket måste betraktas som "yttersta gränsen". Han började så omigen med

tio droppar och ökade åter doseringen till över 60. En vacker dag, när behandlingen hade pågått i 3—4 veckor, ringde telefonen. Det var den unge mannens moder som sa: "God morgon, mirakelman!" Strax innan hade sonen kommit ned till morgonmålet och sagt: "God morgon, mamma! Vad får vi för mat i dag?" precis som han brukade. Han var fullständigt botad.

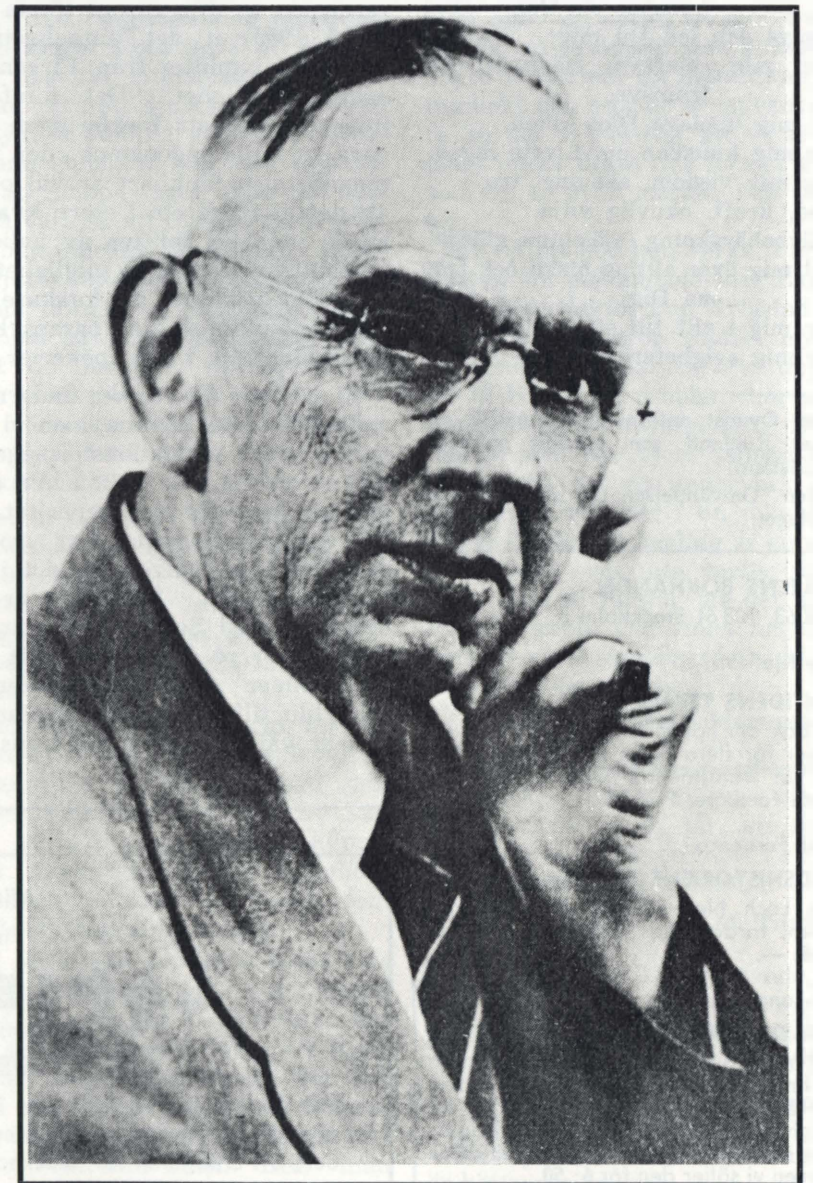
Ketchum fick hela äran av att patienten botats; han hade inte vågat säga något om Cayce.

Tack vare Cayce lyckades Ketchum bota det ena svåra sjukdomsfall efter det andra. År 1910 ansåg han till slut att den rätta tidpunkten hade kommit att göra sina kolleger bekanta med Cayces fantastiska förmåga. Vid ett läkarmöte i Pasadena, Kalifornien, berättade han om några av de märkligaste fallen. Detta ledde till att en dr

Kraus från Boston förmådde Ketchum att skriva en rapport, som i september, 1910, blev uppläst av en dr Harrower vid en sammankomst som **Amerikanska sällskapet för klinisk forskning** hade i Boston. Enligt rapporten använde Cayce fullständigt korrekt psykologiska och medicinska termer, och inte vid något tillfälle hade hans diagnoser varit felaktiga. Sammankomsten refererades i Bostontidningarna, och en lång artikel infördes i New York Times den 9 oktober 1910. Jätterubriken på första sidan lød: "OKUNNIG MAN BLIR LÄKARE UNDER HYPNOS". Följden av detta offentliga omnämnande blev att Cayce mottog tusentals brev från alla hörn av landet från folk som sökte hans hjälp.

Ketchum grundade nu ett bolag som skulle täcka utgifterna vid kon-

(Forts. på sid. 13)

EDGAR CAYCE

i det stora livssammanhanget som en harmonisk del av detsamma.

Först då blir människan "hel" och livet "heligt".

Är icke detta den djupa innebörden i "helgat varde ditt namn", "tillkomme ditt rike" och "vårt dagliga bröd giv oss i dag"?

Livet självt, fattat och upplevt som religion i alla dess stycken och i dess underbara helhet, är det stora målet för alla religiösa strävanden.

Låtom oss omvända oss till den religionen — och vi skola upptäcka, att religionen är liv och att intet finnes, som ej har sin djupa religiösa betydelse och mening.

BÖN

O, Du Världsalltets Ande, jag söker Dig.

Uppenbara Du Dig för mig, giv mig kunskap om Dig, upplys och led Du mig!

Giv mig klarsyn, fjärrsyn och framsyn,

låt mig uppleva Dina riken, giv mig kunskap om Livets lagar! Giv mig visdom, sanning, tro, mod, kraft, okuvlig vilja, självbehärskning, själslugn, glädje! Låt mig över allting älska och tjäna Dig,

gör mig i allt till ett med Dig, giv mig evighetsro i tiden!

Anm. Ovanst. införes i SÖKAREN av Gunnar Rugland, som erhållit publiceringstillstånd.

Boken "Omvändelsen till livet" är slut på förlaget.

SÖKARENS BOKHANDEL

Box 3063, 103 61 Stockholm 3

Henry Kjellson:

FORNTIDENS TEKNIK

En bok om högtstående tekniska civilisationer för flera tusen år sedan. Författaren var framstående flygplanskonstruktör och forskare. Pris 18: —.

Rupert Furneaux:

VÄRLDSHISTORIENS OLOSTA GATOR

Om Loch Ness-odjuret, Atlantis, snömannen, faraonernas förbannelse m. m. Pris 18: —.

Birgit Lange:

GAVA TILL VÄNNER OCH MOTSTÄNDARE

En fin liten bok om utomnormala psykiska företeelser som grundval för en ny verklighetssyn. Även religiösa trosfrågor. Boken är egentligen avsedd att skänkas bort, men vi säljer den för 6: 50.

(Oms. och porto tillkommer.)

"JÜRGENSON - FENOMEN"

De främmande röster som ibland uppträder i radion och på inspelningsband hos några personer, av vilka den mest kände är konstnären Friedrich Jürgenson i Mölnbo, är svåra att förklara. Sommaren 1965 skrev vi ett brev till professor Hans Bender i Freiburg, som har intresserat sig för Jürgenson, och frågade honom om hans mening. Svaret, som kom i början av 1966, blev att professorn ansåg det för tidigt att dra några vetenskapliga slutsatser, och såvitt vi känner till, har Bender ännu inte lagt fram någon lösning eller förslag till sådan.

Mot bakgrunden av den bland parapsykologiska forskare vanliga uppfattningen om "mediala" fenomen att de troligen har sin rot i undermedvetandet, skrev Sökaren i recension av Jürgensons första bok (nr 1, 1965) att det "antagligen rör sig om själssplitter från Jürgensons egen personlighet". Det förefaller inte omöjligt att förklaringen kan vara att finna någonstans i den riktningen, men tänkbart är väl också att det är fråga om i etern kvarvarande mentala splitter av avlidnas personlighet. En sådan möjlighet har allvarligt beaktats av forskare beträffande olika slag av parapsykologiska fenomen, t. ex. spökerier.

Vi vet inte allt vad det undermedvetna kan åstadkomma, men vi kan se att dess prestationsförmåga är nästan otrolig, och vi kan inte ange några gränser för dess kapacitet. Enligt parapsykologerna har poltergeistfenomen troligen sin rot i det undermedvetna. Sannolikt är väl också att Ted Serios' tankefotografier (bilder på fotografisk plåt som uppkommer efter S:s koncentration) blir till via undermedvetandet. Det är väl troligt att det finns nå-

gon släktskap mellan röstfenomenen och de psykiska operationerna, poltergeistfenomenen, levitationer, apparter, automatisk skrift o. dyl. (möjligen även UFO). Vid alla sådana fenomen sker ingrepp i vår sinnevärld från utomsinnliga livsområden, varvid fenomen uppstår som för vårt vanliga, vetenskapliga, materialistiska betraktelsesätt synes omöjliga. Automatisk skrift sker ibland med en onormal hastighet, någon gång i dubbelvänd spegelskrift. En övermänsklig snabbhet, säkerhet och förmåga är karakteristiskt för övernormala parapsykologiska demonstrationer av psykiker och medier. I den fria andens värld är aktiviteten inte bunden på det sätt som i vår sinnevärld. Tänkan-

det synes ske snabbare och effektivare. Rösterna kommer väl från den fria andens värld, men är det verkligen fråga om varaktiga personligheter eller är det tillfälliga, psykiska bildningar, som existerar några sekunder eller minuter liksom snabbt uppplammade ljuslågor för att sedan bli till intet eller samman-smälta med något i sin kropp existerande psyke? Om detta vet vi ingenting, men det är tänkbart att de främmande rösterna har något samband med Jürgensons och de andra mottagarnas undermedvetande, så att röstintelligenserna antingen får sin kraft från en människas undermedvetna eller bildas genom avspjälkning därifrån.

Emellertid finns det väl ännu ingenting som klart visar eller antyder att det inte kan vara fråga om att en kanal öppnats mellan två världar. Andeteorin är därför en hypotes bland andra.

SM

Alltmer populära
manastrålande

LAPIS LINGUA

den mexikanska, tjugigturkockimrande

"TUR-smyckestenen"

från Sierra Madres inre — se SÖKAREN nr 1, 1964! — lovordad av framstående psykometriker och pendelspecialister, kan erhållas genom H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

O, LIV!

Finns det i denna värld någonting att hoppas på bortom sjukdomen och döden?

En anda av brutalitet och hänsynslöshet härskar i naturen. Varelserna dödar eller dödas. Det står en lukt av grymhet bland alla blommor och annan skönhet. Flera arter av levande väsen har utrustats med de mest perfekta mordredskap så att de hänsynslöst kan hävda sig och tillintetgöra annat som lever. Rovdjuren har fått skarpa ögon och snabbhet så att de kan spana in och fånga sina levande byten, och klor och vassa tänder för att hugga fast och slita sönder offren. Den högsta varelsen, människan, är själv ett rovdjur, fastän hon har en vegetars organism, men hon har jägaren och bödeln i sin själ.

I den skräckvärld som är planeten jordens verklighet, var finns ömheten, naturens varsamma, kärleksfulla hand?

Den lilla människan ligger på knä och beder. Rymdens kalla öga besejer henne likgiltigt. I universums tomhet fälls ej en tår, kommer ej en känsla i rörelse för bedjarens skull. Kanske får han cancer, kanske blir förflamning, blindhet eller sjuklig ångest hans lott...

Finns det i denna värld någonting att hoppas på, något mjukt, fyllt av glädje, en framtid bortom sjukdomen och döden? Finns det en Rättvisa, eller är det Den Stora Likgiltigheten som är världsalltets melodi?

Man kan, trots allt, bakom allt det till synes grymma, djävulska förnimma en känslighet, en varsamhet i naturen själv. Lejonet dödar hjorten, visserligen. Men även om rovdjuret inte har något medlidande, så finns där ändå i skeendet en aktsamhet som pekar mot en känsla för det som lider. Vi vet att när en svag varelse utsättes för pina, så förlorar den medvetandet. Bakom detta ligger väl i själva naturen, i dess väsen, en omtanke för det lidande.

Trots allt är det så att ett outhärdligt lidande inte existerar. Livet på planeten jorden är inget brinnande helvete med aldrig utslocknande pina. Ty när de levande har nått gränsen till det outhärdliga, då inträder medvetelslöshet eller döden.

I en nyutkommen bok, "Sönnen",

av Ian Oswald läser vi om djurens reaktioner vid höggradig skräck. De paralyseras, faller i trans. Detta har på ett lustigt sätt exemplifierats i följande fenomen. Om man griper tag i en kyckling och håller fast dess huvud och kropp så att den inte kan röra sig, samt ritar ett kritstreck rakt ut från näbben på den, så faller kycklingen i trans. Den blir orörlig och bedövad. Om man påtvingar den en ny och onaturlig ställning, blir den kvar däri. Denna företeelse, som kan påträffas hos en rad djur, från människan till kackerlackan, har kallats "imiterad död", "skendödsreflexen" m.m. Vid uppskakande händelser tycks djuret försättas i ett hypnotiskt tillstånd. Ändamålet med detta kan vara att djuret i en situation då flykt är omöjlig, genom sitt dödsliknande tillstånd kan lura angriparen att släppa taget, men det kan också vara så att djurets medvetande barmhärtigt försvinner innan rovdjuret sätter näbb och klor i det. Man finner i naturen många exempel på denna aktsamhet gent emot de levande varelserna. Det finns mekanismer som skyddar djur och människor från ett outhärdligt lidande. Själva döden är en sådan "mekanism".

Det är också så att gråt tröstar. Tårvätskan innehåller ett ämne som verkar lugnande. Denna naturens självmedicinering, som det finns många prov på, visar på den vänliga hand som trots allt finns i naturen.

Man har ofta konstaterat, att när människor har skräckupplevelser, reagerar de på liknande sätt som djuren som faller i trans. De kan efter stora olyckor, såsom skeppsbrott, uppträda på ett avtrubbat sätt utan normala reaktioner, som om de fått lugnande medel.

Vi skall inte tro att vi lever i en hundraprocentigt kall och brutal värld. Den vänliga handen finns där. Det är möjligt att få lejon och hjortar att leva tillsammans. Det har skett att bödlar har blivit helgon. Kristusimpulsen kan träffa och förändra vem som helst. Den man minst har anat, kan plötsligt bli en ny människa och visa sig besitta

känslor och ideal som leder till ett högt moraliskt liv och aktivt gott handlande.

Vi kan väl inte tro på en god Gud enligt den gamla, kristna modellen, en Gud som är på en gång allvis, allsmäktig och allgod. Ty om Gud har skapat det onda, är Gud och djävul detsamma. Det går inte att säga att det onda är till för människans utvecklings skull, ty det onda drabbar även lågtstående djur, vilka inte kan antas förändras till sitt psyke av sina pinsamma upplevelser.

Men det kan vara fråga om en pågående skapelse, där världsanden, Gud, själv utvecklas till större medkänsla, en evolution som pekar mot högre livsformer än människan, där intellekt och etik är så mycket högre än det vi besitter att vi är lika långt under dessa nya former av liv som vi är över maskar och insekter.

Vi vet att bön kan verka. I ett uttalande för Aftonbladet har Expressens chefredaktör Per Wrigstad sagt följande: "Jag tror väldigt mycket på bönen. Jag har så ofta upplevt att få bönesvar, problem har plötsligt lösts på ett oväntat sätt." Det är många som har gjort samma erfarenhet. Vi vet att underverk sker, att "Gud" ingriper i en människas liv; vi förstår att healing är en verklighet. Vi vet inte varför sådant sker, men vi förstår att det är till för vår skull. Det finns någonting bortom våra sinnens räckvidd som bekymrar sig om oss.

Sven Magnusson

Kärlek — vilken volym i ett ord! Vilken ocean i en tår, en sjunde himmel i en blick, en blick i ett vidrörande, tusen år i en minut!

M. Tupper

Du inträdde i livet gråtande, medan man smålog runt omkring dig. Försök leva så att du dör småleende, medan man gråter runt omkring dig.

E. de Laboulaye

Var tyst eller säg någonting som är bättre än tystnad!

Pytagoras

TVÅ OFÖRGLÖMLIGA NÄTTER

En känd "kontaktad" i Förenta staterna är Carl A. Anderson, författare till boken "Two Nights to Remember" (två oförglömliga nätter), utgiven 1956. Anderson, som är bosatt i Long Beach, Kalifornien, är född 1913 och adoptivson till ett svenskt par. Han är elektriker.

Lördagen den 3 april, 1954, gav sig tre familjer iväg för att kampa i ett ökenområde, Mojave desert, Kalifornien. Det var Carl Anderson, hans hustru Stella, deras barn Bettyann och Bobby, vilka åkte i Andersons bil. Vidare deltog fru Andersons bröder, Jim med fru, Terry, och Harold med fru, Eleanor.

Under resan talade Andersons en del om flygande tefat. Sådana skulle ha iakttagits i öknen och de hoppades att själva få se ett. "Plötsligt, som om det var ett svar på min fråga", skriver Carl Anderson, "hade jag en mycket märklig förnimmelse ned utefter ryggraden. Det var inte som en kall rysning utan mera som en serie elektriska stötar. Detta hände tre gånger efter varandra. På något sätt kände jag att jag hade kommit i mental kontakt med någon utanför jordens gränser."

Sedan Anderson beskrivit bilresan, nämner han följande. "Jag vet inte hur många miles vi hade åkt — det var åtminstone fem eller sex — då jag fick syn på en liten biväg på vänster sida. Jag ämnade köra förbi den, då plötsligt något alldeles egendomligt hände. Det föreföll som om en okontrollerbar, osynlig kraft började vrida ratten. Jag trodde genast att det hade blivit något fel på styrningsmekanismen. Och då viskade en röst i mitt öra — ja, det var definitivt en röst:

"Kör in här, fortsatt tre miles och stanna sedan!"

Anderson skriver att rösten tycktes komma inifrån hans eget huvud, varken genom det ena eller det andra örat utan någonstans inne i hjärnan. Han nämnde ingenting om detta för sin familj.

Sedan den av rösten anvisade sträckan hade tillryggagagts, stannade de för att övernatta. Andersons slog upp ett tält, och de andra lade sig att sova i bilarna.

Anderson: "Jag var mycket förbryllad, minst sagt, och undrade över dessa mycket besynnerliga händelser, tills slutligen sömnen

övermannade mig. Jag vet inte hur länge jag sov. Plötsligt var jag klarvaken och satt upp i tältet. Stella och Bettyann hade också satt sig upp, medan Bobby fortfarande sov djupt."

Så inträffade ett mirakel. Tältet började långsamt försvinna och blev till slut helt osynligt så att de tre kunde se genom det rätt ut i öknen. De såg då, strax ovan marken, en stor, lysande skiva. Det var ett "flygande tefat"! Dess diameter tycktes vara cirka 20 meter, och det var omkring 7—10 meter högt. Fem fönster eller gluggor kunde iakttas. Farkosten lyste med ett matt ljus så att ett slags ljusskimmer syntes omge den.

När Anderson försökte röra på sig, märkte han att han var paralyserad! Stella och Bettyann omtalade senare att även de varit helt förmögna att röra sig. "Den mystiska kraft som hade förändrat tältets vibrationsfrekvens så att det blev osynligt, höll oss också fångar genom att fullständigt paralysera oss. Jag lyckades emellertid vrida mina ögon tillräckligt för att kasta en blick på mitt armbandsur. Den självlysande urtavlan visade kl. 3.00." Senare upptäckte Anderson att armbandsuret gick 15 minuter efter klockan i bilen, och han förstod då att hans egen klocka hade stått stilla i 15 minuter, då de var paralyserade.

De hörde låga, mumlande röster men kunde inte urskilja om det var

engelska som talades. Några varelser såg de inte till.

"Efter vad som föreföll vara timmar, hörde vi ett svagt surrande ljud liksom från en generator. Det var ett lågt, brummande, pulserande ljud. Det matta ljus som omgav tefatet, började långsamt skifta i orangerött och blev därpå skarpt rött. Det lyste som en jättestor, röd eldboll. Sedan lyfte farkosten rätt upp, först mycket långsamt, sedan snabbare och snabbare som den steg allt högre. Det röda ljuset förändrades till skarpt blåvitt. Så kom tältet långsamt till synes igen." De kunde nu åter röra sig obehindrat. Anderson skriver att de nu insåg att paralyseringen hade skett för deras eget bästa, för att de inte skulle komma i närheten av farkosten från en annan värld.

De hoppade nu upp och tittade ut genom tältöppningen. Det blåvita ljuset for över himlen och försvann vid horisonten.

Bettyanns första ord var: "Pappa, vart tog tältet vägen? Och varför kunde jag inte röra mig?"

Harold och Eleanor hade precis samma upplevelse. De hade paralyserats, och deras bil hade blivit osynlig. Men Jim och Terry, som låg längre bort i sin bil, hade sovit hela natten och var förstummade, när de fick höra om de andras upplevelse.

Carl A. Anderson, som är en djupt religiös man, är övertygad om att varelserna från de främmande

farkosterna ingenting mindre är än Guds änglar.

*

Det första veckoslutet i oktober, 1955, for Carl Anderson tillsammans med sin fru, Stella, och hennes bröder, Jim, än en gång ut i ökenområdet.

När de nått fram till avtagsvägen mot Desert Hot Springs, tänkte Anderson köra in där, precis som förra gången. Då hände det igen. "Denna gång hörde jag ingen röst men kände mycket tydligt ett tag i ratten. Jag kunde inte vrida den till höger, och innan jag insåg vad som hade hänt, hade jag kört förbi vägen som ledde till Desert Hot Springs." Längre fram hörde Anderson rösten. Den sa: "Kör åt vänster!" Slutligen kom de fram till en plats, där de inte kunde köra vidare. Anderson undrade om de hade nått resans mål, och så stannade motorn. När han såg på startnyckeln, upptäckte han att den hade vridits om! Både Stella och Jim förnekade att de hade haft något med den saken att göra.

Efter en stund såg de ett skarpt, blåvitt ljus som kom emot dem över himlen. Det hördes inget ljud från det. Så stannade det över deras huvuden. Ljuset skiftade nu färg till matt grönt, sedan vitt, men nu mera som ett matt ljusskimmer. Mycket långsamt sänkte sig sedan farkosten ned mot marken.

De stod förvåntansfulla och såg fram emot den landning som de var förvissade om skulle ske. Månen belyste farkosten, som tycktes komma att landa just där de stod. De började flytta sig undan. Farkosten var cirka 50 meter över marken. Plötsligt blev fru Anderson slagen av panik. Hon sprang mot bilen, och de främmande varelserna tycktes genast medvetna om hennes rädsla, ty tefatet lyfte snabbt och gick upp på hög höjd.

Jim tände nu en fackla, som han höll upp och rörde i en cirkelrörelse som en signal till dem att landa.

Den stora, lysande farkosten sänkte sig ånyo mot marken. Plötsligt slängde Jim ifrån sig den brinnande facklan med ett skrik av smärta. De brinnande kemikalerna hade droppat ned på hans högra tumme och orsakat en svår och ytterligt smärtsam brännskada. Både Stella och Carl Anderson såg den skadade tummen.

"Oh, Gud, varför skulle detta hända?" skrek Jim.

Nu förändrades det matta skenet

runt farkostens omkrets. Det blev skarpt vitt och försvann sedan. Det stora tefatet var borta! De stod där och stirrade uppåt, fascinerade av vad de just hade sett. Brännskadan på Jims tumme hade glömts bort — även av Jim själv. När sedan Jim såg på sin hand, mumlade han: "Jag fattar det inte. Det är ett mirakel." Carl Anderson skriver: "Ja, ännu ett mirakel hade utförts av Guds änglar." På tummen fanns inte ett spår av brännskadan.

I slutet av boken finns kopior av sanningsförsäkringar inför notarius publicus som på utgivarens uppmaning lämnats av vittnena, Stella D. Anderson, Bettyann L. Anderson, Harold L. Stewart, Eleanor Stewart och James E. Stewart (Jim). Ordalydelsen i intygen stämmer överens med Carl A. Andersons redogörelse.

Vi återger här ett av de fem intygen.

Date: *May 14, 1956*

To whom it may concern:

This is to certify that I James E. Stewart, did on or about the 2nd day of October in the year 1955 witness a huge object hovering above me on the Calif. desert in a remote spot south of Victorville. I also had the unusual experience of having a severe burn which I had suffered from a burning flare, miraculously healed, as this object changed color. I believe this was accomplished by some kind of beam or ray unknown to our science here on earth.

The statements contained herein are true to the best of my knowledge and belief. *James E. Stewart*

Signed this... *14th* day of... *May*, 19... *56*

Witness: *J. Anderson*..... *Stella D. Anderson*

DON JONES, Notary Public
Notary for the County of San Diego, State of California
My Commission Expires Apr. 16, 1959
2845 Fabian Ave., Long Beach, Calif.

(Härmed intygas att jag, James E. Stewart, den 2 oktober 1955 eller däromkring bevitnade att ett stort föremål höll sig svävande i luften över mig i Kalifornienöknen på en avlägsen plats söder om Victorville. Jag hade också den mystiska upplevelsen att en svår brännskada, som jag fick av en brinnande fackla, mirakulöst botades, när detta föremål ändrade färg. Jag tror att detta utfördes med någon slags stråle, som är okänd för vår vetenskap här på jorden.

Ovanstående uppgifter är sanningenliga och har lämnats efter bästa förstånd.

James E. Stewart.)

*

Syftet med intygen inför notarius publicus är att visa att de omnämda personerna existerar och bekräftar bokens redogörelse.

Det är inte lätt att komma förbi dokument av det här slaget. Vi vet att flera personers samstämmiga vittnesmål inför domstol kan vara

avgörande för en anklagads liv eller död.

*

Vid första tillfället hade fru Anderson en kamera med sig, men denna kunde inte användas på grund av paralyseringen. Vad hade varit mera naturligt än att de hade utrustat sig med kamera vid den andra utfärden i öknen? Men om någon sådan sägs intet. — Kanske alltihop ändå är en bluff. Vem vet?

Källa: *Two Nights to Remember* av Carl A. Anderson. Utg. New Age Publishing Co., 1542 Glendale Boulevard, Los Angeles.

Illustration av F. R. Aber.

EDGAR CAYCE

(Forts. fr. sid. 9)

sultationerna och i gengäld ta betalt av patienterna, de obemedlade undantagna. Cayce vägrade ständigt att själv motta ersättning och måste därför fortsätta arbeta i sin fototeljé för att tjäna till familjens uppehälle. Han hade gift sig med Gertrude 1903 och fått en son 1907.

Även om Cayce hade kunnat ägna all sin tid åt konsultationerna, skulle det ha varit omöjligt för honom att hjälpa alla sjuka som skrev till honom. Vad som ytterligare bekymrade honom, var att patienternas läkare för det mesta vägrade att följa hans anvisningar om oortodox behandling, och ofta ville de inte ens se vad han hade föreskrivit. Enda lösningen på detta problem skulle vara att han fick en egen klinik och anställde läkare som var villiga att samarbeta.

Sent omsider kom Cayce 1927 i förbindelse med en New York-bankir, Morton Blumenthal, vilken, efter att ha blivit botad av Cayce för en kronisk öronsjukdom, grundade ett sällskap, **Association of National Investigators** (A.N.I.), som skulle bedriva psykisk forskning med Cayce som medelpunkt. Han byggde ett sjukhus i Virginia Beach, Virginia, en badort som Cayce i sina transer hade utpekats som den plats där hans klinik skulle upprättas.

På hösten 1928 kunde sjukhuset med sina 30 sängar invigas, men så kom finanskraschen i oktober 1929, och år 1931 måste det stängas.

Vid ett möte som medlemmarna av A.N.I. höll i juni 1931, ändrade man namnet till **Association for Research and Enlightenment** (A.R.E.). 1932 köpte Cayce ett hus i närheten av sjukhuset, och 1940 kunde

(Forts. på sista sidan)

Hjälp till att sprida SÖKAREN!

Ta en gåvoprenumeration för någon vän till förmånspriset 8:—, som gäller 5 nummer (6 — 10) 1968.

Säkert finns det sökare bland Era bekanta, vilka skulle bli glada åt att få läsa denna tidskrift.

Använd bifogade postgiroinbetalningskort!

*

Eller sätt på Er egen bekostnad in en liten annons i Er ortstidning!

T. ex.:

ÄR DU EN ALLVARLIG SÖKARE?

I tidskriften SÖKAREN behandlas underverk i vår tid, reinkarnationsläran, skilda religioner och vis-hetsläror, utomnormala psykiska fenomen, hälsomedel, "flygande tefat" m. m. **Gratis** provex. från SÖKAREN, Box 3063, 103 61 Stockholm 3.

Eller:

LÄS OM MIRAKLER I VÅR TID!

Tidskriften SÖKAREN innehåller berättelser om "övernaturliga" ting, såsom parapsykiska fenomen, helbrägdagörelser, syner, uppenbarelser, "flygande tefat" och annat märkligt och betydelsefullt. **Gratis** provexemplar från SÖKAREN, Box 3063, 103 61 Stockholm 3. Tel. 08/69 60 27.

Eller bara:

INTRESSERAD AV DET "ÖVERNATURLIGA"?

Du kan få **gratis** provex. av tidskriften SÖKAREN, Box 3063, 103 61 Stockholm 3. Tel. 08/69 60 27.

Eller:

INTRESSERAD AV "FLYGANDE TEFAT"?

Du kan få **gratis** provex. av tidskriften SÖKAREN, Box 3063, 103 61 Stockholm 3. Märk kuvertet "tefat". Tel. 08/69 60 27.

*

Och är det någon av läsarna som har litet onödiga pengar i portmonnä eller plånbok, så tänk på att vår tidskrift behöver allt ekonomiskt stöd som kan ges!

(Forts. fr. sid. 3)

IRIS FARCZADY

Jag frågade honom om hans dotter. Han sa:

"Min dotter Iris föddes 1918, under kriget. Jag tror hennes födelsedag är den 4 april. Hon gick i kindergården i Buda; sedan togs hon av en barnskyddsorganisation till Holland, där hon fick ett gott hem hos några vänliga människor. Hon var två år i Holland. Hon glömde bort sin ungerska och talade endast holländska. Så satte vi henne i lycéet i Sopron och därefter i St. Margaret-skolan i Buda. Hon gick i fjärde klassen, när det här egendomliga hände med henne. Hon blev mycket sjuk. Det var en epidemi av spanska sjukan — det måste ha varit i augusti, 1933, tror jag. Hennes lungor blev angripna. Jag var borta på landet några dagar, och när jag kom tillbaka, skedde förändringen. Men min fru talade först senare om det för mig..."

Omgiven av stora mjölkflaskor och korrespondenspärmar verkade herr Farczady illa till mods. Han sa något som gick ut på att detta märkliga som hade skett med Iris, kallades "transmutation".

"Det är inte någon spiritualistisk term", fortsatte han, mer eller mindre på defensiven. "Men jag måste medge att vi har haft vissa förbindelser med spiritualismen i det förflutna. Min fostermoder var gift med Louis Ehrlinger, medlem av stadsrådet i Kolozsvár, Transylvaniens gamla huvudstad. Hon var övertygad spiritualist och fördjupade sig så i dessa ting att hennes man senare skilde sig från henne. Hon hade fina "andeteckningar", som hon efterlämnade åt mig — jag har dem ännu hemma. Det är möjligt att Iris kan ha sett dessa teckningar. Men hur de skulle kunna ha påverkat henne, vet jag inte..."

Jag lyckades få ur Geroe Farczady att det dröjde månader innan hans fru berättade för honom om "transmutationen".

"Jag har endast några månader vetat om att Iris talar spanska och anser sig vara en spansk kvinna. Naturligtvis är hon min dotter, åtminstone till det yttre. Vad som hänt henne — det kan jag inte komma underfund med. Jag är bara mycket ledsen för att hennes fina framtid, min Iris lovande studier, helt har uppgetts. Jag hade väntat och hoppats så mycket av henne..."

"Kallar hon verkligen alltid sin mor 'senora'?" frågade jag.

"Jag har aldrig hört det... Min fru är ganska..." Han avbröt sig och fortsatte sedan: "Jag tycker inte om det här spiritualistiska... De håller allting hemligt för mig. Det kommer inte att leda till någonting gott. Jag anser det osunt. Min dotter, hon tycker inte om ifall jag kallar henne Iris. Jag måste ju medge, att innan hon blev sjuk, var hon ganska irriterad och trumpen. Nu är hon lugn, intresserad av hushållsarbete och lagar ibland maträtter som är något alldeles extra. Med mjölk, smör och grönsaker kan hon göra i ordning underbara läckerheter..."

*

Ja, det var allt jag kunde få reda på. Det finns ingen förklaring, ingen lätt lösning. Låtsas de allesammans? Men varför? Kanske en psykolog kunde förklara saken. Jag har endast skrivit ned vad jag sett och hört.

Anm. Ovanstående redogörelse är med tillåtelse återgiven från den amerikanska tidskriften **International Journal of Parapsychology** och ingår som ett kapitel i en bok, **My Occult Diary**, av Cornelius Tabori. Översättning till engelskan och redigering av Paul Tabori (Living Books, New York, 1966).

Din personliga

BIORYTM

uträknas enl. medicinalrådet dr. Wilhelm Fliess' metod, byggd på strikt vetenskapliga forskningsrön.

1. Biorytmogram eller pulsationsrytmen.
2. Högsta försäkringsskydd mot den **egna** mänskliga faktorn.

Ovärderligt för bl. a. varje bilförare — enl. statistiskt underlag. Begär information! H. Schubert, S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.

Cellaktivatorn-Elektronbadet MWO-healinginstrumentet

omtalat i SÖKAREN nr 8, 1965

demonstreras av H. Schubert, som även ger behandling (t. ex. hembesök).

Adress: **S:t Eriksgatan 109, Stockholm Va. Tel. 33 19 32.**

Ref. och behandling:

Salong WALLENSTJERNA, Artillerig. 83, tel. 61 30 26.

BREV FRÅN TAGE ERIKSSON

Redaktör Sven Magnusson
Stockholm

Med anledning av Edert brev angående UFO får Försvarets forskningsanstalt, avdelning 2, anföra följande:

Forskningsanstaltens inställning till undersökningar av UFO-fenomen är betydligt mer positiv än vad de svenska UFO-logerna, av Edert brev att döma, tycks tro. Tyvärr är emellertid de rapporter om egendomliga fenomen i atmosfären, som samlats och som nu förvaras vid forskningsanstalten, ej av sådan kvalitet att de enligt anstaltens uppfattning lämpar sig för någon vetenskaplig bearbetning. Ni har ju själv sett rapporterna, och ufologen, amanuensen K Gösta Rehn, har i flera omgångar studerat dem, men veterligt har detta ej gett några resultat, som kan kasta ljus över fenomenet UFO.

De nyare rapporter om egendomliga fenomen i atmosfären, som kommit till forskningsanstaltens kännedom, är vanligen sådana att det ej varit möjligt att göra några direkta undersökningar av det som observerats. Men i de fall, där det har funnits konkreta ting, har forskningsanstalten gjort undersökningar i egen regi eller initierat undersökningar som gjorts av andra myndigheter. Exempel är de uppmärksammade och till en början oförklarliga vakarna, som i vintras upptäcktes i isen på sjön Upprämnen i närheten av Malung och på Hedenfjorden i särnatrakten. Vaken i isen på Upprämnen studerades på platsen av FOA-folk, och forskningsanstalten tog även initiativ till att botten i båda sjöarna undersöktes av dykare, i hopp om att finna eventuella föremål som skulle kunnat åstadkomma vakarna. Ingenting hittades dock. Båda sjöarnas vatten begagnas emellertid för drift av kraftverk, och vakarna förklarades bero på fenomen i samband med avtappning av sjövattnet.

Vidare har forskningsanstalten nyligen i samarbete med en daglig tidning lagt ned ett visst arbete på att undersöka ett föremål som filmats och som ifrågasatts vara ett "flygande tefat" och verkligen ett mycket illusoriskt sådant. Småningom kunde emellertid konstateras att

en gatlykta hade gett upphov till UFO:n på filmen.

Kontakter med den officiella UFO-kommittén i USA under ledning av dr. Edward Condon är ett annat exempel på att forskningsanstalten söker bidra till UFO-forskningen.

Avslutningsvis bör framhållas att man ingalunda bör avfärda UFO-observationer som enbart fantasier. I de flesta fall finns det en reell orsak till de observerade fenomenen och man bör så långt det är möjligt försöka ta reda på denna.

Försvarets forskningsanstalt

Avdelning 2

Tekniska assistenten

T O Eriksson

Anm. Ovanstående skrivelse inkom den 31 maj efter det vi tillsänt laborator Tage Eriksson i FOA en del UFO-klipp ur Sökaren jämte ett brev, där vi uppmanade honom att kommentera klippen. Vår avsikt var att visa hur mycket det är som talar för att UFO-händelserna har en förklaring utanför det normala och mycket sannolikt en utomjordisk.

Vad vi nu framförallt vill säga dr Eriksson, är att det inte endast bör vara fråga om att medelst en vetenskaplig bearbetning av förefintligt rapportmaterial försöka finna en lösning på UFO-gåtan — det gäller även att på basis av nu tillgängliga redogörelser och fakta göra en riktig bedömning av problemet, innan man ännu har förklarat någonting. En rätt uppfattning av problemets innebörd är en förutsättning för en framgångsrik behandling av det. (En sådan bedömning kräver studium av olika länders UFO-rapporter, inte bara av dem som FOA har i ett skåp på dr Erikssons tjänsterum.) I detta avseende anser vi att FOAs expert har misslyckats. Om man i likhet med t. ex. professorerna McDonald (meteorolog liksom Eriksson) och Zigel (vid Moskv flyginstitut) har den enligt vår övertygelse välgrundade uppfattningen att UFO-fenomenet sannolikt har sin förklaring utanför denna planet, då har man skaffat sig ett rimligt utgångsläge för en djupgående forskning.

Beträffande vakarna i sjöarnas is skriver dr Eriksson att de "förklarades bero på fenomen i samband med avtappning av sjövattnet". Denna bedömning kan vara riktig men är knappast en förklaring i egentlig mening (som kan demonstreras). Vi säger detta därför att det är uppenbart att olika länders myndighe-

ter handskas mycket vårdslöst med begreppet förklaring i samband med UFO. Deras "förklaringar" är oftast inget annat än gissningar och hypoteser.

Red.

SVENSKA UFO-GRUPPER

Ifologiska Sällskapet, Box 607, 101 28 Stockholm 1. Ordförande Ernst Linder, tel. 08/63 43 34. Ett hundratal medlemmar.

Självständiga Institutionen för Ufologi (SIFU), Box 712, 121 07 Johanneshov 7, är knuten till nykterhetsorganisationen Verdandis ungdomsverksamhet och utger en bulletin.

Malmö Interplanetariska Sällskap (MIS), Box 2012, 200 12 Malmö 2.

UFO, Göteborg, Dr Liborius gata 7, 413 23 Göteborg Sv. Tel. 031/20 66 97.

Göteborgs Rymd- och Amatörastronomiska Förening (GRAF), Bo Ferm, Dr. Liborius gata 22 A, 413 23 Göteborg. Ett 30-tal medlemmar. Föreningen har tre sektioner: Astronomi, Rymdfart och Flygande tefat. Ordförande är Björn-Arne Grehn, finalist i rikstävlingen "Unga forskare".

Göteborgs Kosmologiska Studiegrupp (GKS), Josef Östlund, Box 31007, 400 32 Göteborg 31.

Ungdomsgården Humlans UFO-grupp, Borlänge, Lars Andersson, Postlåda 8629, 781 00 Borlänge.

Ifologiska Organisationen, Sven Andersson, Föreningsgatan 16, 582 30 Linköping.

Halmstad: Kontaktman Johan Engström, Vitabandsvägen 14, 302 40, Halmstad.

Visby: Kontaktman Walter Karlsson, Nunnegränd 2, 621 00 Visby.

DANSKA UFO-GRUPPER

S.U.F.O.I., Frank Pedersen, Solvænget 6, Uggeløse pr 3540 Lyng. En organisation med många lokalavdelningar i Danmark och Norge. Utger tidskriften **UFO-Nyt**. (Expedition: Hanne Nielsen, Peder Lykkesvej 55, 2300 København S.)

Tidskriften **Klub Nyt** är ett organ för danska UFO-klubbar. Kontaktman: Willy Olsen, Jagtvej 121, København.

UFO-Kontakt är en tidskrift som är knuten till Adamskis ufologi. Redaktör: Leif Pedersen, Irisvej 15, Hjørring.

I NORGE

finns **UFO-Information**, Postboks 4203, Oslo 4, samt lokalavdelningar av S.U.F.O.I. Kontaktadresser i UFO-Nyt.

En skepsis blir först verklig då den också vänder sig mot sig själv.

Thomas Mann

NYA BÖCKER

Jürgenson, Friedrich, **Radio- och mikrofonkontakt med de döda.** (Nybloms, Uppsala, 13:50 + oms.)

Detta är författarens andra bok om de vetenskapligt sett oförklarade röstfenomen som uppträder på inspelningsband och i radio och som han själv är övertygad om kommer från de bortgångna. En nyhet i den här boken är att Jürgenson kan nämna flera andra personer som får främmande röster på band. Han nämner tio fall. Polyglottspråket (en blandning av ord från olika språk) uppges förekomma även hos de flesta av de andra mottagarna.

Det är roligt att ett kommersiellt förlag som Nybloms vill satsa på litteratur som rör tilldragelser i de mänskliga erfarenheternas gränsområde mot det utomvärldsliga. Men varför har förlaget inte gjort en bättre bearbetning av manuskriptet? Ordvalet borde i en mängd fall ha ändrats, och uppgifter sådana som att TV-chefen heter Nils Bæhrendtz och att "spänningen mellan Sveriges Radio och TV växer" borde ju ha korrigerats liksom den oriktiga benämningen "parapsykologiska fakulteter".

Att reinkarnationsläran "slutgiltigt bevisats vara riktig" är ett uttalande som helt saknar stöd hos specialisterna på reinkarnationsforskning.

Rösterna är ett mycket förbryllande fenomen. Friedrich Jürgenson har gett oss en gåta, som är en utmaning. Vi hoppas att de vetenskapsmän som är intresserade av denna sak, till slut skall kunna utreda och förklara den.

SM

Sunyata, Acarja, och Sjöström, Henning, **Vägen till Buddha.** (Sjöström och Sjöström, Stockholm, 1967, 13:50 + oms.)

Advokat Sjöström berättar inledningsvis litet om den religiösa uppfattningen i hans barndoms miljö; det senare mötet med de buddistiska tankarna har för honom känts som en befrielse; han spelar ut buddismen mot kristendomen och finner den senare underlägsen.

Boken består huvudsakligen av ett skriftligt samtal mellan Sjöström och den svenske buddistmunkén Acarja Sunyata (Marcel Sirander), där advokaten frågar och munken svarar.

Det känns välgörande att främmande religioner uppmärksammas i vårt land, att inte allt religiöst intresse koncentreras till den kristna tron. Buddismen har ju en högtstående etik, den ger impulser till godhet som kan förbättra världen. Den är mer illusionslös än kristendomen och låter sig bättre anpassas till den moderna världsbilden. Den innehåller ingen tro på Gud eller en "försyn".

En del av de för en buddist grundläggande tankarna synes förutsätta en bristande kännedom om parapsykologiska realiteter. När det sägs att den mänskliga personligheten inte kan existera utan sinnen och kropp, ignoreras den inom parapsykologin beskrivna erfarenheten att medvetandet synes kunna existera vid sidan av den fysiska lekamen, möjligen i en annan, "finare" kropp, som kan kallas t. ex. eterkropp.

Tanken att världsalltet inte måste ha ett intelligent upphov, förefaller märklig, och Sunyata går heller inte in på problemet med livsformernas enastående ändamålsenlighet och ytterligt sammansatta natur. Och det är väl så att endast om man förbiser dessa saker, kan man känna sig övertygad om att en förklaring av universum utan en medvetet skapande faktor är möjlig.

Men det är trevligt med folk som söker sanningen och som vågar beträda (hos oss) föga frekventerade vägar. För vår del tror vi att det är klokt att tänka sig för "tusen gånger" innan man låter sig uppfångas av någon bestämd religion.

SM

Fiedler, Gerlinde, **Yoga hjälper.** (Zindermans, 1967, 13:50.)

EDGAR CAYCE

(Forts. fr. sid. 13)

A.R.E. utvidga huset med en tillbyggnad med plats för kontor, bibliotek m.m.

Efter ett liv fullt av motgångar och bekymmer avled Cayce den 5 januari 1945. Han hade gett sin sista konsultation i september året innan.

I över 40 år hade han mirakulöst botat sjuka, så gott som alltid i samarbete med läkare som haft mod att strunta i vetenskapliga dogmer, när det gällde att bota sjukdomar som de ortodoxa metoderna inte kunde klara.

1956 kunde A.R.E. köpa Blumen-thals sjukhus och inrätta det som sitt högkvarter. Cayces äldste son, Hugh Lynn Cayce, leder arbetet. De tusentals "readings", de medicinska, de religiösa och profetiska, katalogiseras och offentliggörs i böcker och broschyrer.

Hur otroligt det än låter, blev Cayces prestationer aldrig ordentligt undersökta av parapsykologerna. Experimentalpsykologen dr Münsterberg från Harvard var närvarande vid en konsultation 1912, som Cayces fader ledde. Han hade kommit till Hopkinsville för att avslöja Cayce som humbugsmakare och var närmast irriterad över att det inte fanns något att avslöja. Konsultationen gjorde faktiskt intryck på honom, men eftersom det hela stred mot hans föreställningar om världens inrättning, bortträngde han utan tvivel upplevelsen. Det finns, vad jag vet, inget av hans hand om saken.

Anm. Aage Siomann är född 1891 i Köpenhamn och kemiingenjör. Han är president i det danska Selskabet for psykisk forskning och har varit styrelseledamot där sedan 1950. Han är även korresponderande ledamot av det engelska Society for Psychical Research och hedersledamot i följande sällskap: the American Society for Psychical Research; Associazione Italiana di Metapsichia; Sällskapet för parapsykologisk forskning, Stockholm.

GAVOR TILL SÖKAREN:

Boris Jungkvist, Sollentuna, 6:—; L.S., 10:50; Beda Bodin, 2:50; H. Magnusson, Karlstad, 10:—; Anonym, 15:—; Karl Bengtsson, Nynäshamn, 5:—; Anny Wahlström, Stockholm, 2:50; Sigrid Lindberg, Uppsala, 2:50; Ruth de Meyere, Stockholm, 12:50. Summa kronor 66:50.

Hjärtligt tack! Red.